

χισε νὰ ἰκετεύῃ ἐν ὀνόματι τῆς θρησκείας καὶ τῆς φιλανθρωπίας.

— Ποῖος εἶνε αὐτός; ἠρώτησαν οἱ ἀξιοματικοὶ τῶν ἐπιλέκτων;

— Συγχωρήσατέ τον, κύριοι! εἶνε ὁ γέρον παιδαγωγός μου, ὅστις μὲ ἀνέθρεψεν. Ὁ δυστυχὴς ἀπώλεσε τὸ λογικόν του εὐρεθεὶς εἰς τὸ μέσον τόσον ἀλλεπαλλήλων μαχῶν. Ἐτρελλάθη, Ἰασπίνε; ἐξηκολούθησεν ὁ Γεράρδος ἀποτόμως ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν ἀββᾶν· τί ἔπαθες καὶ ἔρχεσαι ν' ἀναμιχθῆς εἰς πράγματα τὰ ὁποῖα δὲν σὲ ἐνδιαφέρουν; Ἐπίστρεψε εἰς τὴν σκηνὴν σου, κάμε μου τὴν χάριν! Σοῦ τὸ εἶπα ἐγὼ ὅτι εἰς τὸ ὕστερον θὰ μὲ καταστήσης καὶ γελοῖον!

— Ἄλλ' ὅλοι αὐτοὶ οἱ δαιμονισμένοι θὰ σὲ φονεύσουν! Εἶπέ τους λοιπὸν τὴν ἀλήθειαν!

— Κάμε μου τὴν χάριν νὰ ὑπάγῃς εἰς τὸ καλὸν καὶ μὴ μὲ σκοτίζῃς;

Καὶ λέγων τὰς λέξεις ταύτας ὤθησε τὸν ἀββᾶν ἐκ τῶν νώτων πρὸς τὴν σκηνὴν του· ἀλλ' ὁ Ἰασπίνος μανιώδης καὶ ἀπελπὶς ἐξέφυγε τῶν χειρῶν του καὶ διηυθύνθη δρομαῖος πρὸς τὸ ἐν Βηθλεὲμ στρατηγεῖον κραυγάζων:

— Θὰ ἴδωμεν ἂν θὰ σὲ φονεύσουν!

Καὶ πρὶν ἢ ὁ Γεράρδος προφθάσῃ νὰ τὸν ἀναχαιτίσῃ, ἐγένετο ἀφαντος εἰς τὰ σκότη.

— Κάτι ἀνοησίαν θὰ κάμῃ ὁ Ἰασπίνος, κύριοι, εἶπεν. Ἄς σπεύσωμεν λάβετε τὰ μέτρα σας καὶ ἄς τελειώσωμεν!

— Ἐγὼ ἀρκίζω, ἀνέκραξεν ὁ Ἐλβετός.

— Μίαν στιγμὴν, μίαν στιγμὴν! εἶπεν ὁ κύριος Σαγιάν, ὅστις ἕως τότε εἶχε μείνει ἀναυδος ἀναχαιτίζων τὸν Ἐλβετόν· ἡμᾶς ἠδίκησεν ὁ κύριος Λαβερνή.

— Ὑψτερα ὕψτερα μὰζὶ σας, εἶπε διακόπτων αὐτὸν ὁ ἰσχυρογνώμων Ἐλβετός, ἀπαλλάσσω τὸν βραχιονά του καὶ λαμβάνων στάσιν ἀμυντικὴν.

*Ἐπεσοὶ συνέχεια.

FORTUNÈ BOISGOBEY

ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

— Καὶ δὲν ἐπετύχατε. Εἶνε πεπεισμένος ὅτι αὐτός ὁ νέος καταδιώκεται ἀδίκα. Ὁ πατήρ του κυρίου δὲ Καρνοέλ εἶχε γινωρίσει ἄλλοτε τὸν πατέρα τῆς κομῆσεως. Αὐτὸ τῆς φθάνει, διὰ νὰ λάβῃ ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς τὴν ὑπόθεσιν τοῦ υἱοῦ.

Σημειώσατε δέ, ὅτι ἀγνοεῖ τί συνέβη εἰς τοῦ κυρίου Δορζέρ. Ὑποθέτει ὅτι δύο ἔρασταὶ εἶνε κάπου καὶ ὑποφέρουν. Ὁρκίζεται νὰ τοὺς προξενήσῃ εὐτυχίαν. Δὲν τοὺς τὸ βγάζει κανεὶς ἀπὸ τὸν νοῦν τῆς. Ἐχει τὴν μανίαν τοῦ δὸν Κιχώτου. Θέ-

λει καὶ καλὰ νὰ ἐπανορθώσῃ τὰ ἀδικήματα τῆς ἀνθρωπότητος.

— Καὶ ἂν ὁ δὸν Κιχώτος μάχεται κατὰ τὴν ἀνεμοζάλην. Ἡ ἐξαδέλφη μου δὲν τὸν συλλογίζεται πλέον τὸν κύριον δὲ Καρνοέλ, ἂν ποτὲ τὸν ἐσυλλογίζετο, καὶ ἡ ἀπόδειξις εἶνε, ὅτι ἐντὸς μηνὸς νυμφεύεται τὸν συνεταῖρον τοῦ θεῖου μου.

Λυποῦμαι ἀληθῶς ὅτι ἡ κυρία Γιάλτα ἔδωκε πιστὴν εἰς τὰς φλυαρίας ἐνὸς παιδιοῦ. . . διότι ἴσως ἀγνοεῖτε ὅτι τὰς ψευδεῖς αὐτὰς πληροφορίας τὰς ἔδωκεν ἐκεῖνος ὁ μάγκας, τὸν ὁποῖον προστατεύει ὁ μικρὸς Γῶγος. . .

— Δὲν θὰ τῆς ἔξαναδώσῃ ὅμως πλέον, διέκοψεν ὁ κύριος Βιλαγῶς. Τὸ ταλαίπωρο παιδί ὑπῆρξε θῦμα, δὲν ἤξεύρω τίνος συμβάντος, καὶ ἔμεινεν ἠλίθιον ἢ σχεδόν.

— Τί λέτε, ἰατρέ, ὅτι θὰ μείνῃ εἰς τὴν θέσιν αὐτήν; ἀνέκραξεν ὁ Μάξιμος μετὰ συγκινήσεως.

— Πολὺ τὸ φοβοῦμαι. Τὸ λυποῦμαι ἐξ ὅλης μου καρδίας, ἀφοῦ ἡ κόμησσα ἐνδιαφέρεται δι' αὐτό. Πταίει ὅμως ὅτι ἐτάραξε τόσῳ πολὺ τὸν νοῦν τῆς προστατιδὸς του μὲ τὰς φλυαρίας του καὶ θύμωσα καὶ γὼ μὰζύ του.

Ἦδη, φίλτατε κύριε, ἔχω νὰ σας παρακαλέσω κάτι τί.

— Ὁμιλήσατε, ἰατρέ.

— Σας ζητῶ μίαν χάριν· νὰ προσέχετε νὰ μὴ πῆτε τίποτε εἰς τὴν κόμησσαν, τὸ ὁποῖον πιθανὸν νὰ τὴν ἐρεθίσῃ. Θὰ προσπαθῆσῃ νὰ φέρῃ τὴν συνδιάλεξιν ἐπὶ ἀντικειμένου, τὸ ὁποῖον τὴν ἀπασχολεῖ πολὺ. Ὑποσχθεθῆτέ μου, ὅτι θὰ βάλετε τὰ δυνατὰ σας, διὰ ν' ἀλλάξετε τὴν ὀμιλίαν.

— Βεβαίωτατα. Ἀλλά. . . μοῦ μιλεῖτε, ὡς ἂν ἐπρόκειτο νὰ παρουσιασθῶ εἰς τὴν κυρίαν Γιάλτα.

— Ἀναμφιβόλως. Θέλει καὶ καλὰ νὰ σας ἴδῃ.

— Πότε;

— Τόρᾳ κί ὅλα.

— Τί, τόρᾳ; ἀνέκραξεν ὁ Μάξιμος, κατὰ πληκτος καὶ γοητευθεὶς.

— Στὴ στιγμὴ μάλιστα, φίλτατέ μου Δορζέρ, ἀπεκρίθη ὁ ἰατρός. Ἦξευρεν ὅτι θὰ ἐλθῆτε καὶ σήμερα, ὅπως πάντοτε, καὶ μὲ παρακάλει νὰ σας πῶ, ὅτι ἐπεθύμει νὰ σας εὐχαριστήσῃ ἡ ἰδία διὰ τὸ ἐνδιαφέρον, τὸ ὁποῖον ἐδείξατε κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἀσθενείας τῆς.

Καὶ τοσοῦτω μᾶλλον σας εὐγνωμονεῖ καθ' ὅσον ὅλοι οἱ φίλοι τῆς τὴν ἐλθσμόνησαν, καθὼς πιστεύει τοῦλάχιστον, ἀλλ' ἀπατάται. Ἐγὼ διέδοσα τὴν εἰδησιν ὅτι ἀνεχώρησεν εἰς τὴν Μεσημβρίαν. Καὶ χωρὶς νὰ σας τὸ κρύψω, σας λέγω ὅτι ἐπροτιμοῦσα νὰ μὴ σας δεχθῇ σήμερον. Φοβοῦμαι πάντοτε δι' αὐτὴν τὰς συγκινήσεις.

Ἄλλ' ἀφοῦ μὲ διεβεβαίωσατε, περιορίζομαι νὰ σας ὑπενθυμίσω ὅτι ὑπεσχέθητε ν' ἀποφύγετε μερικὰ ἀντικείμενα ὀμιλίας, τὰ ὁποῖα φοβοῦμαι.

— Σας τὸ ὑπόσχομαι καὶ πάλιν, ἀλλως τε καὶ σεῖς θὰ μὲ βοηθῆτε ν' ἀποφύγω αὐτὴν τὴν ὀμιλίαν.

— Ὅχι, διότι δὲν θὰ εἶμαι ἐκεῖ. Ἐχω καὶ ἄλλους ἀσθενεῖς, τοὺς ὁποίους παρημέλησα αὐτὰς τὰς ἡμέρας. Ἐπειτα δὲ καὶ ἡ κόμησσα προτιμᾷ νὰ σας ἴδῃ μόνον.

Ἡ τροπὴ αὕτη ἤρεσκε τὰ μάλιστα εἰς τὸν Μάξιμον, σπεύσαντα ἐν τούτοις νὰ διαβεβαίωσῃ τὸ ἐναντίον εἰς τὸν ἰατρὸν.

Ὁ ἰατρός ἐγίνωσκεν ὁποῖα τ' ἀληθῆ αἰσθήματα τοῦ φίλου του καὶ ἠρέκεσθη νὰ μειδιάσῃ· λαβὼν δὲ οικειῶς τὸν βραχιονά του τὸν ὠδήγησε μέχρι τῆς θύρας, ὁποῦθεν ἀνήρχοντο εἰς τὰ ἰδιαίτερα δώματα τῆς κομῆσεως.

Ἐκεῖ εὐρίσκετο ἀκόλουθός τις, ὁ ὁποῖος εἰς ἐν τοῦ Οὐγγρου ἰατροῦ σημεῖον, προηγήθη τοῦ ἐπισκέπτου ἵνα δείξῃ τὸν δρόμον.

Αἱ τελευταῖαι λέξεις τοῦ κυρίου Βιλαγῶς ἀποχωριζομένου τοῦ Μάξιμου ἦσαν:

— Μὴ λησμονῆτε τὰς συστάσεις μου.

Ὁ Μάξιμος εἶχεν ἀπόφασιν νὰ ὑπακούσῃ, ἄλλως τε δὲ καὶ τοῦτο ἦτο ἡ ἐπιθυμία του, ἐπειδὴ δὲν ἤθελε νὰ καταναλώσῃ τὸν χρόνον του διαλεγόμενος πρὸς τὴν κυρίαν Γιάλταν περὶ ἄλλοτριῶν ὑποθέσεων.

Εἰς τὸν πρῶτον ὄροφον τὸν ὑπεδέχθη θαλαμηπόλος τις ἠλικιωμένη, ἡ ὁποία βεβαίως ἦτο προειδοποιημένη, διότι τὸν παρακάλει νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ.

— Ἡ κόμησσα μὲ περιμένει, ἐσκέφθη.

Καὶ ἡ ἰδέα βεβαίως αὕτη δὲν τῷ ἦτο δυσάρεστος.

Διῆλθε, προηγουμένης πάντοτε τῆς θαλαμηπόλου, σειρὰν αἰθουσῶν ἰδιορρυθμῶς διεσκευασμένων.

Πολλὰ ἔργα τέχνης καὶ ὀλίγα ἐπιπλα.

Ἡ ἰδιοτροπία τῆς κομῆσεως καὶ ἐδῶ ἔθηκε τὴν σφραγίδα τῆς.

Ὁ Μάξιμος ὅμως, ὅστις τὴν ἐθαύμαζε μέχρι καὶ τῶν ἐλαχίστων ἰδιοτροπιῶν τῆς εὐρίσκει ταῦτα πάντα θαυμάσια.

— Δόξα τῷ Θεῷ! ἐψιθύριζεν ἀκολουθῶν τὴν ὁδηγόν του, νὰ κάτι τι ποῦ δὲν εἶνε κοινὸν καὶ συνειθισμένον. Ἡ οἰκία εἶνε κατ' εἰκόνα τοῦ θελκτικοῦ προσώπου, τὸ ὁποῖον οἱ ἀνόητοι εὐρίσκουσιν ἐκκεντρικόν.

Ἀληθῶς δ' εἶπειν, ἐπερίμενε νὰ τὴν εὕρῃ ἐν δωματίῳ διεσκευασμένῳ κατὰ τὸν συρμόν.

Ἡ θαλαμηπόλος ἤνοιξε ἡρέμα θύραν τινὰ καὶ ἀντὶ νὰ τὸν ἀναγγεῖλῃ, τὸν προσεκάλεσε διὰ χειρονομίας νὰ εἰσέλθῃ.

Εἰσῆλθε καὶ εὐρέθη ἐν τῷ ἡμίφωτι, κωλυόμενος κατ' ἀρχὰς νὰ διακρίνῃ καθαρῶς τὰ ἀντικείμενα, καὶ ἔστη ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ μὴ τολμῶν νὰ προχωρήσῃ.

Τὸ δωμάτιον ἦτο σχήματος ὠσειδοῦς, φωτιζόμενον ἐκ τῶν ἀνωθεν διὰ θυρίδος ὑαλωτῆς.

Οἱ τοῖχοι ἦσαν ἐμπεπετασμένοι κατὰ τὸν ἀνατολικὸν συρμόν καὶ γύρωθεν ἐξετείνετο εὐρὺ διβάνιον. Ἐν τῷ μέσῳ ὑπερμεγέθη κάνιστρα ἀνθέων, καὶ θάμνοι καμειῶν, τῶν ὁποίων αἱ ρίζαι ἐφαίνοντο ἐξερχόμεναι ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἐδάφους.

Οὐδαμοῦ ἐφαίνετο ἐστία καὶ ὅμως ἐ-

παισθητή εύαρεστός τις θερμότης και ὁσμή τις διαπεραστική κατελάμβανε τὸν ἐγκέφαλον.

Τὸ δωμάτιον ὠμοιάζε μᾶλλον πρὸς αἰθουσαν χαρμερίου ἢ κοιτῶνα ἀσθενούς.

Ὁ Μάξιμος κατάπληκτος εἶδεν ὅτι ἡ θύρα ἔκλεισεν ὀπισθεν αὐτοῦ, καὶ ὑπέθεσεν ὅτι ἡ θαλαμηπόλος τὸν ἀφῆκεν ἐκεῖ, ἵνα εἰδοποιήσῃ τὴν κυρίαν της.

Ἐν τούτοις ἐπροχώρησε καὶ ἄμα παρήλθε τοὺς θάμνους εὐρέθη ἀντιμέτωπος πρὸς τὴν κυρίαν Γιάλτα.

Ἦτο ἡμικεκλιμένη ἐπὶ τινος εἶδους ἀναβάθρου ἐκ προσκεφαλαίων σεσωρευμένων, κατὰ τὸ τουρκικὸν ἔθιμον, καὶ κεκαλυμμένη μέχρι τῶν ὠμων ὑπὸ δερμάτος λευκῆς ἀρκτου.

Ὠχρότερα ἢ ἄλλοτε, ἀλλ' ὠραιότερα ἴσως ἐν τῇ παραδόξῳ ἐκείνῃ καλλονῇ, τὴν ὁποίαν εὐνοοῦσιν οἱ εὐφρεῖς ἄνδρες ἐκτιμῶντες τὴν λάμψιν τοῦ βλέμματος καὶ τὸ θέλητρον, τὸ ἀνέκφραστον θέλητρον τῆς ζωηρᾶς ταύτης φυσιογνωμίας.

Ὁ Μάξιμος πληγείς κατακάρδα ἔμεινε βωδὸς ἐκ συγκινήσεως καὶ ἐκπλήξεως.

— Σᾶς ἀνέμενα, τῷ εἶπε διὰ φωνῆς συγκινήσεως αὐτὸν μέχρι μυχίων. Καλῶς ὀρίσαστε.

Ταυτοχρόνως τῷ ἔτεινε χεῖρα θελκτικὴν, τὴν ὁποίαν δὲν ἐτόλμησε νὰ φιλήσῃ, ἀλλ' ἔσφιγγε μετὰ διαχύσεως.

— Ἄν ἤξεύρατε πόσον εἶμαι εὐτυχῆς ὅτι σᾶς ἐπαναβλέπω, ἀνέκραξεν.

— Τὸ γνωρίζω, ἀπεκρίθη ἡ κόμησσα. Ἦρχεσθε καὶ ἡμέραν, καὶ σᾶς βεβαιῶ ὅτι ἂν δὲν σᾶς ἐδέχθη ἐνωρίτερα, εἶνε αὐτὸς ὁ ἰατρός ποῦ μοὶ τὸ ἀπηγόρευσε.

— ὦ! αὐτὸς ὁ ἰατρός, δὲν ἔξεύρετε πόσον εἶμαι μαζὺ τοῦ θυμωμένη.

— Ἐγὼ ἀπ' ἐναντίας τὸν εὐχαριστῶ, διότι σᾶς ἔσωσε.

— Ναί... ὀλίγον ἔλειψε ν' ἀποθάνω... ἀλλὰ δὲν εἶχε φθάσει ὁ κειρὸς μου... καὶ χάρις τῷ Θεῷ, εἶμαι ἐκτὸς κινδύνου.

— Μοὶ τὸ εἶπεν ὁ κύριος Βιλαγῶς.

— Εἶμαι βεβαία ὅτι σᾶς εἶπε πῶς θάρρωσθήσω πάλιν ἂν κάμω καμμίαν τρέλαν, ἔστω καὶ τὴν παραμικράν.

— Ἀλήθεια.

— Αὐτὸς ὁ καλὸς ἰατρός, πάντοτε εἶνε ὁ ἴδιος. Ἄν τὸν ἤκουα ἔπρεπε νὰ μὴ ἐξέλθω ἀπὸ δῶ μέσα ὀλόκληρον τὸν χειμῶνα. Τοῦ εἶπα ὅμως καὶ γὰρ σήμερα τὸ πρωὶ, ὅτι σκοπεύω νὰρχίσω ἀπὸ τὸρα τὰ συνειθισμένα μου. Καὶ πρῶτα, πρῶτα, ἠθέλησα νὰ δῶ ἓνα φίλον μου. Τὸ πιστεύετε πῶς καὶ εἰς αὐτὸ ἀντεστάθη; Σᾶς τὸ λέγω ἐγώ. Ἄν τὸν ἤκουα δὲν θὰ εἴσθε ἐδῶ τὸρα.

Ἄλλὰ, νὰ ποῦ εἴσθε. Καθῆσατε τὸρα ἐδῶ κοντὰ μου καὶ ἄς μιλήσωμε.

Ὁ Μάξιμος παρετήρησε περὶ ἑαυτὸν καὶ ὡς ἔδραν εἶδε μόνον σωρὸν προσκεφαλαίων ὅμως δέ, ἂν καὶ ποτὲ δὲν ἔθετο εἰς πρᾶξιν τὰς ἀνατολικὰς συνηθείας, κατάρθρωσεν ἐν τούτοις νὰ καθῆσῃ ἐν ἀρκετῇ ἀνέσει.

Δυσκολώτερον ὅμως τῷ ἐφαίνετο νὰ εὐρηθεῖα συνδιαλέξεως. Περὶ τίνος νὰ λαλήσῃ

πρὸς γυναῖκα, τὴν ὁποίαν ἀπαξ μόνον εἶδε καὶ ἡ ὁποία τὸν μετεχειρίζετο σχεδὸν ὡς οἰκογενειακὸν φίλον;

Ἄπ' αὐτὸν ἐξηρτάτο νὰ συνεχίσῃ τὴν πρὸ μηνὸς διακοπεῖσαν συνδιάλεξιν, ἀλλὰ τοῦτο ἀντέκειτο εἰς τὰς διαταγὰς τοῦ ἰατροῦ, ἐπειδὴ οἱ τελευταῖοι ἀνταλλαγέντες λόγοι μετὰ τοῦ Μαξίμου καὶ τῆς κομήσσης Γιάλτα πρὸ μηνὸς εἰς τὸ δάσος τῆς Βουλώνης, ἦσαν περὶ τῆς συνεντεύξεως τοῦ Ροβέρτου δὲ Καρνοὲλ καὶ τῆς Ἀλίκης Δορζέρ εἰς τὴν δενδροστοιγίαν Μπουλώ.

Ἡ κόμησσα ἐμάντευσε βεβαίως τὴν ἀμνηχανίαν τοῦ νέου, καὶ τὸν ἀπήλλαξε τοῦ κόπου ν' ἀρχίσῃ.

— Ἐκαμα πολλὰ σχέδια, ἐν ὅσῳ ἤμου ἐξ ἀνάγκης κλεισμένη, εἶπεν εὐθύμως, σχέδια ἀναμορφώσεως. Ἡ ζωὴ τὴν ὁποίαν διάγω μὲ βαρύνει. Ἀπεφάσισα ν' ἀλλάξω.

— Σκέπτεσθε νὰ φύγετε ἀπὸ τὸ Παρίσι; ἀνέκραξεν ὁ Μάξιμος.

— Ἐπὶ τοῦ παρόντος, ὄχι.

— Ἄ! ἐφοβήθηκα.

— Μὴ φοβεῖσθε τίποτε. Καὶ ἂν ἔφευγα ἤθελα ἐπιστρέψαι γρήγορα. Παρετήρησα ὅμως ὅτι ἡ κίνησις δὲν φέρει τὴν εὐτυχίαν καὶ ὅτι ἀντὶ νὰ δαπανῶ τὴν ζωὴν μου εἰς ἐξυπηρέτησιν τῶν ἰδιοτροπιῶν μου θὰ ἦτο πολὺ καλλίτερον, ἐὰν τὴν ἀφιέρω εἰς μερικὸς ἀληθεῖς φίλους μου. Ἡ φρόνησις μοῦ ἤλθε κάπως ἀργά, συμφωνῶ. Ἀδιάφορον ὅμως! Εἶνε πάντοτε καιρὸς νὰ ἐμβῆ κανεὶς εἰς τὴν εὐθεῖαν ὁδόν.

Ὁ Μάξιμος ἐκπληκτος ἠρώτα ἑαυτὸν ποῦ ἤθελε τείνει τὸ ἀπρόοπτον τοῦτο προοίμιον.

— Φαντάσθητε, ἐπανέλαβεν ἡ κόμησσα, ὅτι τὸ ὄνειρόν μου εἶνε νὰ εὐτυχίσω τὸρα, καθὼς οἱ φιλήσυχοι ἐκεῖνοι ἄστοί, οἱ ὅποιοι εὐχαριστοῦνται εἰς τὴν οἰκογενειακὴν εἰρήνην καὶ χαρὰν.

— Ἐπιτρέψατέ μου νὰ σᾶς πῶ, διέκοψε γελῶν ὁ Μάξιμος, ὅτι μεγαλοποιεῖτε πολὺ αὐτὴν τὴν χαρὰν. Ἄν ἐγνωρίζατε ὅπως ἐγὼ γνωρίζω....

— Ἐπειδὴ ἀκριβῶς δὲν γνωρίζω δι' αὐτὸ ἤθελα νὰ γνωρίσω. Πιστεύω δὲ καὶ σεῖς ὅτι θὰ μὲ βοηθήσετε ὀλίγον' εἰς τίνα ἄλλον θὰ προστρέξω παρὰ εἰς σᾶς. Ζῶ εἰς κόσμον ὅπου μόνον περὶ τῆς ἡδονῆς σκέπτονται, καὶ ἐπιθυμῶ νὰ ἐξέλθω τοῦ κόσμου τούτου.

Ἡ ὁμιλία αὕτη ἐξέπληξε λίαν τὸν Μάξιμον.

Δὲν ἐμάντευε ποῦ ἡ κόμησσα ἤθελε νὰ καταλήξῃ μὲ τὰς περὶ εὐτυχίας ιδέας της, καὶ ἂν καὶ δὲν ἦτο κοῦφος, ἠρώτα ἑαυτὸν μήπως τῷ προτεινῇ νὰ ζήσωσιν ὁμοῦ ἀπομεμακρυσμένοι εἰς τι μέρος τοῦ κόσμου.

Τὸ ὄφος τοῦ τοσοῦτον ἐξεδήλου τὴν ἐκπληξίν, ὥστε ἡ κυρία Γιάλτα ἔσπευσε νὰ ἐξηγηθῇ σαφέστερον.

— Βλέπω εἶπεν ὅτι δὲν μ' ἐννοεῖτε καὶ τοῦτο συμβαίνει διότι δὲν ἔμπορεῖτε νὰ μαντεύσετε τί θὰ σᾶς εἰπῶ. Ἡ τρελὴ κόμησσα δὲν ὑπάρχει πλέον, ὠρκίσθη νὰ ζῶ ἀπλῶς, καὶ διὰ νὰ κρατήσω τὸν ὄρκον μου, πρέπει νὰ συνδεθῶ μὲ καμμίαν

πατριαρχικὴν οἰκογένειαν... Δὲν ἔμπορεῖ νὰ ἐξηγηθῶ σαφέστερον.

— Αὐτὰ αἱ οἰκογένειαι εἶνε πολὺ σπάνιαι εἰς τὸ Παρίσι, ἢ τουλάχιστον πρέπει νὰ τὰς ζητήσῃ κανεὶς εἰς τὰξιν...

— Ἡ ὁποία δὲν εἶνε ἡ ἰδική μου. Ὑπάρχουσιν ὅμως, διότι ἐγὼ γνωρίζω μίαν... τὴν ἰδικήν σας.

— Τὴν ἰδικήν μου! ἀλλὰ δὲν ἔχω. Ἐμείνα ὄρφανὸς ἐκ παιδικῆς ἡλικίας. Ὁ θεὸς μου μένει ἀκόμη...

— Καὶ μία πρώτη ἐξαδέλφη. Αὐτοὺς ἀκριβῶς σκέπτομαι. Γνωρίζετε βέβαια ὅτι ὁ κύριος Δορζέρ εἶνε Τραπεζίτης μου.

— Ναί, ἀλλὰ...

— Μέχρι τοῦδε μόνον ὡς ἐκ τῶν συμφερόντων εἶχον ἐσχέσεις, ἀλλ' ἐδυνήθη νὰ ἐκτιμῶ τὴν εὐθύτητα τοῦ χαρακτῆρός του καὶ τὴν εὐλικρίνειαν. Τοῦ χρεωστῶ μεγάλην χάριν ὅτι διὰ τῶν συστάσεών μου προσέλαβεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του ἓνα πτωχὸ παιδί, τὸ ὅποιον προστατεύω, καὶ πολλὰς κατηγόρησα ἑαυτὸν ὅτι δὲν ἐπωφελήθη τῆς περιστάσεως νὰ συνδεθῶ στενότερον μετ' αὐτοῦ.

Αὐτὰ ἐσκεπτόμην ὅτε ὁ ἰατρός σας μὲ ἔφερον ἐδῶ. Ἐσκέφθη πολλὰ κατὰ τὴν ἀσθeneίαν μου καὶ ἐπέισθη ὅτι ἡ συνάντησις αὐτῇ ἦτο γεγραμμένη εἰς τὸ βιβλίον τοῦ Θεοῦ, πρέπει νὰ ἔξευρετε ὅτι εἶμαι ὑπερβολικὰ δυσειδαίμων.

Μοῦ φαίνεται τὸρα ὅτι αὐτὴ ἡ τύχη εἶνε προειδοποιήσις καὶ ὅτι ὁ προορισμὸς μου εἶνε νὰ γνωρίσω ὅ,τι σᾶς εἶνε φίλιτατον... τὸν θεῖόν σας καὶ τὴν κόρην του, τὴν ὁποίαν μόλις εἶδα.

Λιθάνομι ὅτι ἔλκομι πρὸς αὐτὴν ἀπὸ ἀγνωστον αἰσθημα καὶ ἀπεφάσισα νὰ παρακαλέσω τὸν κύριον Δορζέρ νὰ μοῦ τὴν συστήσῃ.

— Θὰ χαρῆ πολὺ, ἐψιθύρισεν ὁ Μάξιμος μὴ ἀναμένων τοιαύτας προτάσεις, μόνον... ἡ Ἀλίχη εἶνε πολὺ νέα ἀκόμη...

— Καὶ ἐγὼ δὲν εἶμαι πλέον, διέκοψεν εἰποῦσα ἡ κόμησσα. Εἶνε ἀληθὲς τοῦτο. εἶμαι εἰκοσιεννέα ἐτῶν... δηλαδὴ δέκα ἔτη μεγαλειτέρα ἀπὸ τὴν δεσποινίδα Δορζέρ. Ἐζῆσα καὶ ὑπέφερα, ἐνῶ ἐκείνη εὐρίσκεται ἀκόμη εἰς τὴν ἡλικίαν τοῦ ἰδανικοῦ. Ἀκριβῶς λοιπὸν δι' αὐτὸ θέλω καὶ ἐγὼ νὰ γίνω φίλη της. Τὸ ὄνειρόν μου ἦτο νὰ ἀποκτήσω τὴν φιλίαν νεάνιδος, ν' ἀξιώθω τῆς ἐμπιστοσύνης της ἐργαζομένη πάντοτε πρὸς εὐτυχίαν της καὶ δίδουσα αὐτῇ τὰς συμβουλὰς μου. Ἀπέκτησα πῆραν, τὴν ὁποίαν θὰ χαρῶ πολὺ ἂν μεταχειρισθῶ διὰ καλὴν τινα πρᾶξιν. Οὐδέμια θυσία θὰ μοῦ φανῇ ὑπερβολικὴ διὰ νὰ καταστήσω εὐτυχῇ νεάνιδα, τὴν ὁποίαν θ' ἀγαπῶ ὡς ἀδελφὴν μου.

— Ἡ ἐξαδέλφη μου ὅλ' ἔχαιρε πολὺ ἂν σᾶς ἤκουε, καὶ σᾶς βεβαιῶ, κυρία, ὅτι εἶνε ἀξία τοῦ ἐνδιαφέροντος, τὸ ὅποιον δεῖνύετε δι' αὐτήν. Ἐπιτρέψατέ μου ὅμως νὰ σᾶς ὑπενθυμίσω ὅτι εἰσέρχεται εἰς τὸν κόσμον διὰ τῆς κοινῆς θύρας, ὁπότεν εἰσέρχονται ὅλοι αἱ κληρονόμοι τῶν πλουσίων ἄστων μας. Ὁ βίος της εἶνε κεχα-

ραγμένος ἐκ τῶν προτέρων, καὶ θὰ ρεύσῃ ἀνευ καταγίδος.

Ἡ Ἀλίχη θὰ νυμφευθῇ.

— Πῶς! ἀπεφάσισε ὁ πατέρας τῆς νὰ τὴν ὑπανδρεύσῃ μὲ τὸν κύριον δὲ Καρνοέλ.

Ὁ Μάξιμος ἔδραξε τὰ χεῖλη. Ἔσπευσε πολὺ εἰς τὴν ὀμιλίαν του καὶ εἶδεν, ἀλλὰ κἀπὼς ἀργά, ὅτι ἠθέτησεν ἤδη τὴν πρὸς τὸν κύριον Βιλαγῶς ὑπόσχασίν του.

Ἐν τούτοις ἔπρεπε νὰ ποικριθῇ, δὲν ἦτο κειρὸς κλέον ν' ἀποκρύψῃ τὴν ἀλήθειαν.

— Ὅχι, κυρία, εἶπεν ἐν προφανεί συγχίσει. Ἡ ἐξαδέλφη μου ὑπανδρεύεται τὸν συνεπαῖτρον τοῦ πατρὸς τῆς, ἕνα κάλλιστον νέον καὶ φίλτατόν μου, τὸν Ἰούλιον Βινιόρου.

— Καὶ τὸν ἀγαπᾷ;

— Ἀναμφιβόλως. Ἡ Ἀλίχη δὲν θὰ ἐνυμφεῖτο ποτὲ χωρὶς τὴν θέλησίν τῆς, καὶ ἀφέθη ἐλευθέρᾳ εἰς τὴν ἐκλογὴν τῆς.

— Εἴσθε βέβαιος; Σεῖς ὁ ἴδιος μοῦ εἶχατε πεῖ πῶς ἠγάπα τὸν κύριον δὲ Καρνοέλ.

— Ἐνόμισε πῶς τὸν ἠγάπα. Νεῆνις δεκαεννέα ἐτῶν δύναται ν' ἀπατηθῇ ἐπὶ τῶν ἀληθῶν αἰσθημάτων τῆς, ἀπεκρίθη ὁ Μάξιμος μετὰ βεβιασμένου μειδιάματος.

Ἡ κόμησσα τὸν παρετήρη μὲ τοὺς μεγάλους φωτεινοὺς ὀφθαλμούς τῆς καὶ ἐφαινετο ζητοῦσα ν' ἀναγνώσῃ εἰς τὸ βρόθος τῆς διανοίας του.

Ἐγένετο σιωπὴ θέτουσα τὸν Μάξιμον εἰς δυσχερῆ θέσιν. Ἦτο μανιώδης, διότι χωρὶς νὰ θέλῃ μετεστράφῃ ἢ ὀμιλία εἰς ζήτημα, τὸ ὅποσον προσεπάθει νὰ διαφύγῃ, καὶ ἔσταλλε τὸν κύριον δὲ Καρνοέλ εἰς τὸν διάβολον.

— Θὰ σὰς ὀμιλήσω εἰλικρινῶς, εἶπεν ἡ κόμησσα Γιάλτα. Δὲν ἐλησμονήσατε ὑποθέτω ὅσα εἶπαμεν μίαν ἡμέραν ποῦ ἔκανε τόσο κρῦο...

— Πῶς νὰ τὰ λησμονήσω! Ἐκείνη ἡ ἡμέρα εἶνε μία ἀπὸ τὰς καλλιτέρας τῆς ζωῆς μου, διότι τότε πρώτην φοράν εἶχον τὴν εὐτυχίαν νὰ σὰς ὀμιλήσω, εἶπεν ὁ Μάξιμος, ἐπιθυμῶν λίαν νὰ ἐπανέλθωσιν εἰς τὰς προσωπικὰς αὐτοῦ ἀναμνήσεις.

— Ἐνθυμεῖσθε λοιπὸν ὅτι ὁ προστατευόμενός μου Γῶγος, μοῦ εἶχε πεῖ κάτι τι.

Ὁ Μάξιμος ἤθελε βεβαίως νὰ στρέφῃ τὴν ὀμιλίαν καὶ νὰ ἐρωτήσῃ περὶ τοῦ ἐγγονοῦ τῆς χήρας Περιάκ, ἀλλὰ καὶ τοῦτο τὸ θέμα ἦν ἐκ τῶν ἀπαγορευθέντων ὑπὸ τοῦ ἱατροῦ.

— Κυρία, εἶπε μετὰ δισταγμῶν, ὁ Γῶγος σὰς εἶπε πράγματα παιδικαῖσια.

Ἀγαποῦσε πολὺ τὸν γραμματέα τοῦ θεοῦ μου, ὑπέθεσε πῶς θὰ νυμφευθῇ τὴν ἐξαδέλφην μου καὶ ἐλυπήθη πολὺ ἅμα ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ ἔφυγεν ἀπὸ τὸ σπιτί.

— Ἐφυγε, ἰδίῳ τὸν ἐδιώξεν ὁ κύριος Δορζέρ. Μοῦ εἶπατε διατί τὸν ἐδιώξε, καὶ μὲ ἀφήκατε νὰ ἐνοήσω ὅτι ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεώς του τὸν κατηγοροῦν δι' ἀτιμωτικὴν πράξιν.

Ὁ Γῶγος μοῦ εἶπε καὶ ἄλλα.

— Καὶ τί λοιπὸν σὰς εἶπε;

— Ὅτι συνέβη κλοπὴ εἰς τοῦ κυρίου

Δορζέρ, καὶ ὅτι ὑπωπτεύοντο τὸν κύριον δὲ Καρνοέλ.

Ὁ Μάξιμος ἔφριξεν. Ἐβλεπεν ὅτι καὶ ἡ κόμησσα ἐγνώριζεν ὑπόθεσιν, τὴν ὁποῖαν ἐκράτησαν μυστικὴν.

Ἀίφνης ὅμως ἀνεμνήσθη, ὅτι τὸ μυστικὸν τοῦτο ἦτο γνωστὸν καὶ παρὰ τοῖς ὑπηρέταις τοῦ θεοῦ του, οἱ ὅποιοι κατηγοροῦν ὡς ἔνοχον τὸν Γῶγον.

— Βλέπετε λοιπὸν ὅτι εἶμαι πολὺ κἀλὰ πληροφορημένη, ἐξηκολούθησεν ἡ κόμησσα. Γνωρίζω πᾶν ὅ, τι συνέβη. Ἦνοιξαν τὸ χρηματοκιβώτιον μὲ ἀντικλειδί καὶ ἐπῆραν ἕνα κασάκι, τὸ ὅποσον εἶχεν ἀφήσει ἐκεῖ ἕνας Ρῶσσος ὀνόματι Βορισῶφ, νομίζω... ἕνα κασάκι, τὸ ὅποσον εἶχε μέσα διάφορα ἔγγραφα...

Γνωρίζω πῶς ἡ κλοπὴ αὐτὴ ἀνεκαλύφθη. Ὁ Γῶγος ἦταν ἐκεῖ καὶ τὰ ἤκουσεν ὅλα. Ὁ ταμίας ἐπροσκάλεσε τὸν κύριον Δορζέρ, ὁ ὁποῖος ἅμα ἔμαθεν ὅτι ὁ γραμματεὺς του ἔφυγε βιαστικὰ τὴν προηγουμένην, δὲν εἰδίστασε νὰ τὸν κατηγορήσῃ ὡς ἔνοχον. Ἐπὶ τέλους τὰ ζεύρω ὅλα.

— Ἐκτὸς τῆς ὑποθέσεως τοῦ κομμένου χεριοῦ, ἐσκέφθη ὁ Μάξιμος. Ἄν τὰ ἐγνώριζε, βεβαίως θὰ μοῦ τὰ ἔλεγε.

— Λοιπὸν, ἐπανελάβεν ἡ κυρία Γιάλτα, εἶμαι βεβαία ὅτι ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ εἶνε ἄθωος.

— Μακάρι, ἐψιθύρισεν ὁ φίλος τοῦ Ἰουλίου Βινιόρου.

— Καὶ σὰς ζητῶ μίαν χάριν, νὰ μοῦ πῆτε τί συνέβη μετὰξὺ τῆς δεσποινίδος Δορζέρ καὶ αὐτοῦ εἰς τὸ δάσος τῆς Βουλώνης. Ἦσθε παρὼν εἰς τὴν συνέντευξίν των, καὶ ἐλπίζω ὅτι δὲν θ' ἀρνηθῆτε νὰ μοῦ ἀποκριθῆτε.

— Ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ δὲν ἦλθεν εἰς τὴν συνέντευξιν αὐτήν, ἀπεκρίθη ὁ Μάξιμος.

Ἡ κόμησσα ὠχρίασε, καὶ ἠρώτησε διὰ φωνῆς συγκεκλιμένης:

— Ἀληθῶς;

— Σὰς δίδω τὸν λόγον μου.

— Καὶ ἔκτοτε δὲν ἠκούσατε πλέον νὰ λαλῶσι περὶ αὐτοῦ;

— Ὅχι, ἔλαβε τὰ μέτρα του νὰ μὴ ξαναγράψῃ εἰς τὴν ἐξαδέλφην μου.

— Καὶ μὴ λαμβάνουσα πλέον εἰδήσεις του ἡ ἐξαδέλφη σας, ἐπίστευσε τέλος ὅτι ἡ σιωπὴ του αὐτὴ ἦτο ὁμολογία, καὶ ὅτι ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ τὴν ἄφηνε, διότι ἦτο ἔνοχος. Τὸν κατεδίκασε χωρὶς νὰ τὸν ἀκούσῃ.

— Κατεδικάσθη μόνος του.

— Ἐὰν δὲν ἐφάνη, θὰ πῆ πῶς δὲν εἶνε ἐλεύθερος.

— Δὲν ἤξεύρω ἂν δὲν εἶνε ἐλεύθερος, ἀλλ' ἤξεύρω ὅτι εἶνε εἰς τὸ Παρίσι, ἡ τοῦλάχιστον ὅτι ἦτο ἀκόμη τὴν ἡμέραν ποῦ τὸν συνήντησα κατὰ τὴν ὁδὸν Μπουλῶ. Τὸν εἶδα τὸ ἴδιο πρωτὶ εἰς ἕνα ὠραῖο ἀμάξι μέσα, κατὰ τὸ μπουλβάρ Μαλέμπ.

Ἴσως ἀπεφάσισεν ἀπὸ τότε νὰ διαβῇ τὰ σύνορα.

— Δὲν πιστεύω. Ἄπ' ἐναντίας μάλιστα, νομίζω ὅτι τὸν ἐξηφάνισαν διὰ νὰ τὸν ἐμποδίσουν νὰ δικαιολογηθῇ.

— Τί, κυρία, νομίζετε ὅτι τὸν ἐφόνευσαν;

— Ἐλπίζω τοῦλάχιστον ὄχι μέχρι τοῦδε, ἀλλ' ἔπεσεν εἰς χεῖρας ἀνθρώπων, οἱ ὅποιοι ἐνδιαφέρονται νὰ μὴ φανῇ πλέον εἰς τὸν κόσμον.

— Οἱ ἀληθεῖς κλέπται, ὑποθέτετε ὅτι τὸν ἀπέκρυψαν;

— Ἴσως. Ἀλλὰ ἐὰν ζῆ, θὰ τὸν ἐπανεύρω. Ἐννοεῖτε ἤδη τόρα, διατί θέλω νὰ γνωρίσω τὴν δεσποινίδα Δορζέρ;

— Ὅχι καὶ τόσῳ, τὸ ὁμολογῶ, ἀπεκρίθη δειλῶς ὁ Μάξιμος.

— Δὲν ἐννοεῖτε, ὅτι ὠρκίσθη νὰ ἐμποδίσω συνοικέσιον, τὸ ὅποσον θὰ τὴν καταστήσῃ δυστυχῆ, διότι ἀργὰ ἡ γρήγορα ἡ ἀθώωτης τοῦ κυρίου δὲ Καρνοέλ θ' ἀποδειχθῇ... καὶ ἐλπίζω νὰ μὲ βοηθήσετε καὶ σεῖς.

Ἐπεται συνέχεια.

Αἰσιόπου

ΤΟ ΥΣΤΑΤΟΝ ΦΙΛΗΜΑ

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

Τὴν 8 Πυανεψυώνιος, ἔτις II (29 Ὀκτωβρίου 1793) ἡ Γαλλικὴ Ἐθνοσυνέλευσις μετωνόμασε, πρῶτασι τοῦ Μπιλλῶ Βαρέν, ¹ διὰ ψήφισματος τὸ «Ἐκ-ακτὸν Δικαστήριον τῶν Συνέδρων», εἰς «Ἐπαναστατικὸν Δικαστήριον». Τὸ ψήφισμα τοῦτο δὲν εἶχεν ἕτερον σκοπὸν, ἢ τὸν τῆς νομοποιήσεως μετωνομίας, ἀπὸ πολλοῦ ἴδῃ χρόνου, οὗτος ἐν χρίσει. Οὐχ ἦττον ὑπῆρξε θλιβερὸν καὶ ἀπάσιον συμβεβηκὸς διὰ τὴν Γαλλίαν, διότι ἐχρησίμωσεν ὡς ἀφετηρία ἑτέρων ψηφισμάτων, παρανόμων, ἀτιμωτικῶν.

Ἐκ τῶν ψηφισμάτων ἐκείνων, δύο πρὸ πάντων, ἕνεκ λαψαν ἀνεξάλεπτα στίγματα εἰς τὴν αἰγλήεσαν δόξαν τῆς μεγάλης Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως: Τὸ πρῶτον, δι' οὗ κατηγοροῦντο αἰκείμηναι διατυπώσεις τῆς ποινικῆς δικαιοσύνης, ὡς παρακλύδουσαι δῆθεν τὴν ταχείαν πορεῖαν τῆς, καὶ τὸ ἕτερον, δι' οὗ ἐδίδοτο τοῖς ἐνέροικς τὸ δικαίωμα ἵνα κηρύττωσι τὴν διαδικασίαν πάσης διεξαγομένης ὑποθέσεως, περαιωμένην κατὰ πᾶσαν στιγμὴν, ἐὰν ἐνόμιζον ὅτι εἶχον μορφῶσει ἐπ' αὐτῆς πεποθῆσιν.

Ἡ ἐπιψήφισις τοιούτων νόμων προήγγελλε τὴν προσέγγισιν τοῦ κρισιμωτέρου σταδίου τῆς Τρομοκρατίας. Ἡ Δικαιοσύνη, δὲν ἦν πλέον ἡ ἀμερόληπτος καὶ ἀνευ ὀράσεως ἐκείνη Θεά, ἡ κρατούσα τῇ χειρὶ αὐτῆς τὴν τριτάνην τῆς εὐθύτητος. Ἦν μινὰς πλέον, ρίψασα τὴν πλάστιγγα τοῦ δικαίου χαμαὶ καὶ ποδοπατοῦσα αὐτήν, ἵνα ἔχῃ ἐλευθέρως ἀμφοτέρας τὰς χεῖρας τῆς καὶ πλήτηρ δυσὶ ρομφαίαις.

* *

Τὴν ἐπιούσαν τῆς συνεδριάσεως ἐκείνης, ἡ μεγάλη αἴθουσα τοῦ «Ἐπαναστατικοῦ Δικαστηρίου» ἦν κατὰ μέστος πλήθους, ἀπαρτιζομένου ἐκ δύο σοικείων πάντη διαφόρων. Τὸ ἐν. θορυβῶδες καὶ κακὸς ἦν ὁ παράφορος καὶ ἐκδικητικὸς ὄχλος. Τὸ ἕτερον, σιγηλὸν καὶ σκυθρωπὸν, ἦν ἡ ἀρχαία τάξις τῶν προνομιστῶν, προσελθούσα ἐκεῖ μετρηφισμένη, ἵνα ἴδῃ ἕνα πατέρα, ἕνα ἀ-

1. Billaud Varenne Περίωνμον μέλος τῆς Γαλλικῆς Ἐθνοσυνελεύσεως, ἀσπασθὲν μετὰ θέρης τὰς ἐπαναστατικῆς ἰδέας. Ἐξορισθεὶς δὲ εἰς τὴν νῆσον Cayenne, κατῶρθεσε νὰ δραπετεύσῃ ἐκεῖθεν. (1756—1819).
Σ. τ. Μ.